

C312 – LEE46

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

6 juli 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de afhandeling van bezwaarschriften in het kader van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan

1

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Dua tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de afhandeling van bezwaarschriften in het kader van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, overeenkomstig het ruimtelijkeorderingsdecreet onderwerpt het college van burgemeester en schepenen het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk structuurplan aan een openbaar onderzoek. Artikel 33 van het decreet legt de formele regels vast voor het indienen van de bezwaarschriften ter zake. Een van die regels is dat de bezwaarschriften gericht moeten zijn aan de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening.

Blijkbaar is er in bepaalde gemeenten enige betwisting over de interpretatie van dit artikel. In een mij bekend geval, waarvan ik hoop dat het het enige geval is, wordt immers de rechtsgeldigheid betwist van de bezwaarschriften geadresseerd aan het college van burgemeester en schepenen. Dat is niet logisch. Het rechtstreekse aanspreekpunt van burgers is immers niet de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening, die niemand kent, maar wel dat college. In bepaalde gemeenten wordt de rechtsgeldigheid van die bezwaarschriften dus in vraag gesteld, daar ze aan de verkeerde instantie gericht zouden zijn.

Mijnheer de minister, zijn bezwaarschriften ingediend in het kader van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan en gericht aan het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk? Met andere woorden, als burgers hun bezwaarschrift, dat voor de rest volledig voldoet aan alle formele aspecten opgenomen in het decreet, niet rechtstreeks aan de Gecoro, maar wel aan het college van burgemeester en schepenen richten, hoort het college, gezien de notie van behoorlijk bestuur, dan niet de bezwaarschriften in ontvangst te nemen en ze door te sturen naar de Gecoro, zodat deze commissie ze in haar advies in overweging kan nemen?

Indien er, op het adres dat het college heeft bepaald, bezwaarschriften met betrekking tot het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan worden afgegeven, mogen die bezwaarschriften dan formeel worden behandeld – dus in ontvangst genomen, van een datumstempel voorzien, gekopieerd om de kopie als ontvangstbewijs terug te

geven aan de indiener – door mensen die geen lid zijn van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening? Dan denk ik bijvoorbeeld aan ambtenaren van de dienst Ruimtelijke Ordening van de gemeente. Dat zijn ambtenaren die rechtstreeks ressorteren onder de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen. Indien die binnenkomende bezwaarschriften niet door een lid van de Gecoro worden behandeld, zijn ze dan wel ontvankelijk?

Mijnheer de minister, uw antwoord zal zeer belangrijk zijn om een aantal idiote betwistingen uit de wereld te helpen.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mevrouw Dua, de kern van uw betoog is de vraag of een eventueel bezwaarschrift ingediend bij het college in het kader van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, al dan niet ontvankelijk is. Ik ga ervan uit dat het antwoord bevestigend is, en zal dat proberen te beargumenteren.

Zoals u weet, bepaalt artikel 33, paragraaf 5, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dat bezwaren en opmerkingen over een ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk structuurplan aangetekend moeten worden bezorgd aan de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening, of moeten worden afgegeven tegen een ontvangstbewijs. Artikel 33, paragraaf 3, eerste lid, punt 3, van ditzelfde decreet vermeldt overigens dat het college bij de aankondiging van het openbaar onderzoek expliciet het adres van de Gecoro, waarnaar de opmerkingen moeten worden gezonden, of waar de bezwaarschriften kunnen worden afgegeven, moet vermelden.

U stelt dat het vanuit het standpunt van de burger – en dat is het standpunt dat ons vandaag aanbelangt – niet onlogisch is dat bezwaarschriften aan het college worden gericht. Ten dele volg ik u in die redenering, in die zin dat in artikel 19 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996, wat de BPA-procedures betreft nog steeds wordt vermeld dat de opmerkingen moeten worden ingediend bij het college. De geldende regels zijn dus anders voor de BPA's dan voor de ruimtelijke structuurplannen en ruimtelijke uitvoeringsplannen, omdat we ons nu eenmaal in een overgangperiode bevinden. De burger kan daardoor in verwarring worden gebracht.

De keuze van de decreetgever om bezwaren inzake de

ruimtelijke structuurplannen en ruimtelijke uitvoeringsplannen te richten aan de Gecoro, is echter minstens even logisch. Als we ons afvragen of we die regel nu moeten veranderen, lijkt het me dat we dat niet moeten doen. In het procedureverloop is de Gecoro immers de eerste instantie die een advies geeft over de reacties uit het openbaar onderzoek. Pas daarna komt de gemeenteraad aan de beurt. De taak van de Gecoro bestaat er net ook in om de bezwaren te verzamelen, coördineren, analyseren, weerleggen en omschrijven, en om ter zake een advies te formuleren. Het is dus logisch dat de bezwaren bij de nieuwe procedure bij de Gecoro terechtkomen.

Ik vind dus niet dat we het decreet moeten bijschaven wat die nieuwe procedure betreft. Het is en blijft logisch dat dit wordt gericht aan de Gecoro. De vraag is echter wat we concreet moeten doen indien bezwaren niet aan de Gecoro, maar aan het college van burgemeester en schepenen zijn gericht. Zoals u van mij had verwacht, pleit ik voor het nodige pragmatisme ter zake. Gezien het principe van behoorlijk bestuur ligt het voor mij voor de hand dat het college dergelijke bezwaren onmiddellijk bezorgt aan de Gecoro, en dat ze tevens als ontvankelijk moeten worden beschouwd, wat impliceert dat ze ook daadwerkelijk door de Gecoro worden behandeld.

Voor deze stelling zijn heel wat argumenten te vinden. Ten eerste zou het mijns inziens – en ik wik mijn woorden – van een volkomen misplaatst formalisme getuigen om dergelijke bezwaren als onontvankelijk te beschouwen. Men mag immers niet uit het oog verliezen dat in bijna alle gevallen het adres van de Gecoro hetzelfde adres is als dat van het gemeentebestuur. Noch ik, noch mijn administratie hebben op dit ogenblik weet van uitzonderingen op die regel.

Een en ander is het praktische gevolg van de bepalingen vervat in artikel 9, paragraaf 7, van ons decreet van 18 mei 1999. Deze paragraaf bepaalt dat de gemeenteraad aan de Gecoro een permanent secretariaat ter beschikking moet stellen, dat eigenlijk in de praktijk altijd gesitueerd is in de onmiddellijke omgeving van de gemeentelijke diensten voor Ruimtelijke Ordening. In de praktijk is dat het secretariaat van de Gecoro. Het zou dan ook van een volkomen overdreven formalisme getuigen bezwaren die werden bezorgd op hetzelfde postadres, maar gericht zijn aan het college in plaats van aan de Gecoro, onontvankelijk te verklaren. Dat zou al te gek zijn.

Een tweede argument heeft betrekking op de wettigheid van de procedure. Vanzelfsprekend moeten we ter zake zeer behoedzaam zijn, met het oog op de Raad van State. Met bezwaren kan men immers twee dingen doen. Men kan de bezwaren gemotiveerd weerleggen of men kan op bepaalde bezwaren of aspecten ervan ingaan

door het plan aan te passen. Indien een bezwaar gemotiveerd wordt weerlegd, rijst er sowieso geen probleem meer. Dit is in feite evenmin het geval indien de Gecoro, op grond van een dergelijk bezwaar, een planaanpassing zou voorstellen. Immers, conform de vigerende decreetgeving, beschikt de Gecoro steeds over de mogelijkheid om ook een autonoom advies te formuleren. Dat is een advies dat niet rechtstreeks gestoeld is op bezwaren of opmerkingen ingediend door de burger.

Het is dus perfect praktisch mogelijk, indien een door het college ontvangen bezwaarschrift aan de Gecoro wordt bezorgd, en de Gecoro bij de behandeling besluit dat dit bezwaar genoeg hout snijdt om een planwijziging voor te stellen aan de gemeenteraad, dit advies dan te beschouwen als een autonoom advies. Bekijken we dit los van alle procedureslagen, dan komen we daar wel uit.

Kortom, ik zie werkelijk het probleem niet. Ik heb voor alle zekerheid deze vraag voorgelegd aan zowel mijn administratie als aan de afdeling Juridische Dienstverlening van het departement LIN. Ze houden er dezelfde mening op na.

Noteer echter dat mijn administratie wél van oordeel blijft dat er wel degelijk een onderscheid moet worden gemaakt tussen ontvankelijke en onontvankelijke bezwaren. Zoals trouwens vandaag in de krant staat, heb ik een beroep van het college van burgemeester en schepenen van Ranst geweigerd, om de eenvoudige reden dat het buiten de termijn is ingediend. Of een bezwaarschrift nu afkomstig is van een college, een bestuursorgaan of een burger, als het niet tijdig wordt ingediend, is het vanaf het begin onontvankelijk.

De bezwaarschriften waarover u het had, zijn dus wel ontvankelijk. De burger heeft het recht om te verwachten dat, wanneer hij zijn bezwaarschrift indient bij het college, het volgens het principe van behoorlijk bestuur wordt behandeld en onverwijld – een zeer toepasselijk woord in dit parlement – wordt overgemaakt aan de Gecoro.

Mevrouw Dua, door te verwijzen naar artikel 33, paragraaf 3, eerste lid, ten derde, van het decreet heb ik al een deel van het antwoord gegeven op uw vraag of bezwaarschriften die tegen ontvangstbewijs worden afgegeven in ontvangst mogen worden genomen door personen die geen lid zijn van de Gecoro.

Voor het overige is het uiteraard niet zo dat de Gecoroleden zelf de bezwaren in ontvangst moeten nemen. Logisch is daarentegen wel dat het Gecoro-secretariaat de bezwaren in ontvangst neemt. En voor alle duidelijkheid bedoel ik daarmee niet dat het de permanente secretaris moet zijn, het kan evengoed een collega of

medewerker zijn die verbonden is aan het Gecoro-secretariaat.

Als er in een piepkleine gemeente – en zo hebben we er wel wat in Vlaanderen – een interne werkafpraak is dat dit soort bezwaren wordt afgegeven tegen ontvangstbewijs bij de secretaris of het algemeen secretariaat, is dat voor mij even goed. Ook hier pleiten we dus voor enige realiteitszin en houden we rekening met de grootte van de administratieve kracht van een bepaald bestuur.

De essentie is dat de burger die een bezwaar wenst in te dienen, dat kan doen, dat het bezwaar kan worden behandeld, uiteindelijk ontvankelijk of onontvankelijk wordt verklaard en wordt weerlegd of opgenomen in een advies aan de gemeenteraad. Al het overige beschouw ik als verwerpelijk bureaucratisch formalisme! Indien nodig wil ik daarover een rondschriften richten aan de gemeentebesturen.

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mijnheer de minister, u hebt geantwoord binnen de logica van behoorlijk bestuur. Dat was ook de geest van mijn vraag. Ik zal uw antwoord doorgeven aan mensen die plaatselijk blijkbaar problemen hebben. Ik hoop dat op die manier duidelijkheid gecreëerd kan worden, waar de burgers enkel baat bij hebben.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
